

1

Виждам я сред процеждащата се светлина с крайчеца на окото си. Играем на „кърваво убийство“ – самото име пронизва стомаха ми, корема ми, там, където са нервите. Късно е и не трябва да сме навън, но какво от това.

Писукаци, дяволити, възбудени гласове, скандираме ли, скандираме. Зловещото монотонно броене прорязва като нож ушите на набелязаната жертва: *Един часът, два, три, четири, пет...* Иви очаква участта си. Ала нея я бива в криенето, няма равна, и знам, че ни очакват страхотни изненади – може да я открием свита под продълнена тераса или засипана с пръст в красивата цветна леха на мама.

Шест часът, седем, осем, девет, малки чудовища, жесток, смазващ речитатив, *десет часът, единайсет, дванайсет, ПОЛУНОЩ! Кърваво убийство!* Крещим до една, свирепи, диви гласове, после хвъркваме във всички посоки като светулки.

Приятен е звукът на кецовете, които тупкат по асфалта. Пет, може би десет деца под уличните лампи, които обещават сигурност, но докога?

О, Иви, виждам те на двайсетина метра пред нас, с веещи се памучни розови шорти, тичаш бързо, отмяташ гъстата си тъмна коса от устата и крещиш. Игра на ужасите, сърцето ми ще изхвъркне и не мога да го спра.

Виждам те, Иви, само на няколко метра от финала. Това е най-великата игра на света и Иви ще спечели. Ще успееш, Иви, ще успееш. Сърцето ми ще се пръсне, ще се пръсне.

Беше отдавна, преди сто години. Мираж от лятото на едно тринайсетгодишно момиче, досущ като летата на милиони други момичета, ако не беше Иви, ако не беше бясно блъскащото ѝ сърце и всички онези заплетени неща, които се разплетоха.

И ето ме в къщата на семейство Вървър – ръбести лакти, луничава брадичка и длани, ожулени от острата изсъхнала трева. Двете с Иви приличаме на момчета за разлика от седемнайсетгодишната Дъсти, страхотната ѝ сестра. Кинозвезда, с прилепнало бюстие и потропващи чехли „Доктор Шол“. Мигли като златисто фолио, очи с цвят на динена кора и меко, женствено тяло. Блестящо червило, яркобели зъби, облизване на устните с връхчето на езика, премигване, руменина, която пълзи нагоре по скулите.

Останех ли за малко сама, хвърлях поглед на стоята ѝ, ухаеща на детска пудра, гланц за устни и лак за коса. Леглото ѝ беше огромна розова торта с леко позацапани волани, подът – изпъстрен с капачките на лаковете за нокти, навсякъде се въргалияха пластмасови четки за коса, целите в косми, усукани бикини на маргаритки, обърнати наопаки джинси с розови чорапки в крачолите, сгънати послания от безброй момчета, лъскави опаковки от тампони, попаднали в ръба на кувертюрата, опиращ в зеления мокет. Дъсти все чистеше, но дори тя не можеше да спре безспирния поток от какви ли не чудесии, съпътстващи живота на едно момиче.

Сред този шеметен розов екстаз с Иви изглеждахме

чепати и нескопосани и когато Дъсти ни допускаше в захаросаната си обител, ние се чувствахме като неканени гости.

Познавах Иви толкова добре, чак до мозъка на костите, и, разбира се, всички от семейството ѝ, знаех книгите на рафта в хола им („Малката барабанчица“, „Похубави домове и градини“, „Самотният гълъб“), стола от кора на бананово дърво и усещането, когато го докоснеш, лосиона от рози на тоалетката на госпожа Вървър – как ми се искаше да заровя лице в него...

Тичахме безспир по застланите с мокет стъпала, покрай голямата маса в трапезарията, а после скачахме на голямата семейна спалня.

Знаех и други неща. Вълнуващи тайни, споделяни само в шушкащата подплата на спалните ни чували. Не знам дали знаеш, че... И Иви ми пошушва, че Дъсти е кръстена на певицата, чийто албум родителите ѝ слушали шестнайсет пъти в нощта на нейното зачеване. Заинтригуващо и невероятно. Колкото и да се опитвам да разбера скритата злоба и приумиците на възрастите, така и не мога да си представя как госпожа Вървър свързва името на детето си с палава закачка...

Не и госпожа Вървър. Живеем врата до врата и веднъж не я чух да се смее високо, да тича за телефона или да танцува на пиянските квартални сбирки на Четвърти юли. Сдържана, с равен като удари на тъпан глас, тя се носеше, сякаш беше фрегата, сянка, преминаваща от стая в стая. Работеше в болницата за ветерани като професионален терапевт – така и не разбрах какво точно правеше, но пък и никой не говореше за това. Току я зървах да носи коша с пране, вървейки от коридора към стаята с отворена дебела книга в кокалестата ръка. Ръцете ѝ изглеждаха сухи, дори някак пресъхнали, а тялото ѝ беше твърде кокалесто, за да я прегърнат както дъщерите, така и съпругът ѝ.

О, а господин Вървър, господин Вървър, господин Вървър, той продължава да вибрира в сърцето ми, под ноктите ми, навсякъде. Много може да се говори за него, но аз така и не мога да го изрека, дори сега. Той все още трепти в мен.

Господин Вървър, който хвърляше топката надалеч, надалеч и майстореше тоалетки за дъщерите си, който ни водеше на летни кънки или боулинг и миришеше на свеж въздух, лимон и коледно индийско орехче – ухаение, което завинаги щеше да бъде символ на „мъж“ за дъщерите му. Господин Вървър винаги присъстваше. Неспирно му се възхищавах, мечтаех за думите му, копнеех за миговете, когато ще ми обърне внимание.

Това бяха хубавите неща и те бяха наистина хубави. Ала по-късно се случи и друго, без което не знам какъв щеше да бъде животът ни. Какво ли щеше да бъде, ако то се беше промъквало безшумно от ъгъл в ъгъл, изтръпвайки от нощния шепот на Иви, през тъмните кухни в тази къща с огрени от слънце керемиди, а аз не го бях чула? Не го бях видяла?

Знаех всичко и нищо.

Сега има мигове, когато си спомням седмиците, преди да се случи, и те са един вид прозрение. Всичко е било налице, съществували са всички признаци и всички ъгли са били осветени. Ала аз не бих могла да го видя. Не бих могла, не бих могла.

Понякога сънувам, че играя футбол с Иви, след всичките тези години. Отначало съм сама на игрището. То е тъмнозелено и аз подмятам топката между краката си. Малки закръглени крачета. Смешно, малко тринайсетгодишно телце, стегнато и странно. Синина на бедрото. Коричка на коляното. Мастило на ръката от цапотене в клас. Кичури слепена потна коса на челото. Ръце

като къси вретена с дебелички пръсти. Напъпили издутинки под лъскавата зелена фланелка с триъгълно деколте. Ако прокарам ръка по тях, едва ли ще ги усетя. Слаби бедра като на момче, които се въртят около топката. Чакам Иви, която се появява като гореща вълна. Дъхът ѝ ме лъхва, тя пъхва крак между краката ми и рита топката надалеч в тъмнозеленото поле.

В спомените ми Иви винаги се промъква между сенки. Големи, тъмни, призрачни очи с червени сенки. Тича по футболното игрище със зачервено лице, а по гърба ѝ се развява тъмна грива. Тича бързо, а в дъха ѝ се долавя усилие да тича още по-бързо, да стъпва по-пъргаво, да хвърчи напред в стремеж да пробие нещо пред себе си, което никой друг не вижда.

2

Май е, последният месец в прогимназията, и Иви, моята най-добра приятелка, е седнала на масата за прегледи на сестра Станг, ледено студена маса, от която ми замръзват зъбите само като я погледна.

– Боли ли? – питам аз, а сестра Станг ме поглежда ядосано. Тя държи плик с лед над лявото око на Иви.

– Имаш само две очи – заявява сестрата и чуква Иви с пръст между веждите. – Как може да забиеш стика там!

– Сестра ѝ го заби – пояснявам аз и се усмихвам на Иви под вдигнатата ръка на сестрата.

– За малко да вкарам гол – казва Иви с насълзени очи. – Тя нямаше избор.

Дъсти ни показваше разни хватки. Звездата на гимназията и богинята на „Зелените келти“ ни подготвяше за август, за първите пробни гимназиални мачове. Дръпна ни за клечестите ръце и заяви: „Парцалени кукли, колко години загубихте да тичате след футболната топка!“ С високо вдигната брадичка и ръка на хълбока обяви, че е дошло време да се извисим до единствения истински спорт, носещ много по-голяма слава – хокей на трева.

Бих направила всичко, което Дъсти заповядаше. Оставях я да ни мъчи колкото иска. Дори когато бяхме толкова изтощени, че ни призляваше от умора и горе-

щина, това нямаше значение, защото бяхме с нея, а ние искахме да бъдем само с нея. Тъкмо да припаднеш, вдигаш очи и я виждаш – сияйно лице, което ти казва без думи: „Можеш и по-добре, нали?“ И веднага можеш.

– Защо не си пазите очите? – възмущава се сестра Станг. – Трябва да носите защитни очила.

– Ние само се закачахме – оправдава се Иви и изплюва протектора на зъбите, който е опръскан с кръв.

– Я чакай! – повишава тон сестрата, хвърля ми пликка с лед и се взира в устата на Иви. Пъха пръсти и търси нещо.

– Прехапах си езика – избоботва Иви. – Прехапах го.

Струйка кръв потича по брадичката ѝ и на мен ми се завива свят. Поглеждам протектора, разцепен е надве.

– Подай ми иглата и конеца – нарежда сестрата.

Вървим към къщи, Иви се навежда към мен, плези се и тъничката марля почти ме гъделичка. Безмилостно навира език в лицето ми. Обичаме да имаме бойни рани. Да ни бяхте видели, когато си изкълчих ръката, падайки от върха на старата ръждива пързалка в парка „Рабит“!

– Баща ти много ще се ядоса на Дъсти – казвам аз.

Стържа по тротоара със стика, което не трябва да правя, но звукът ми харесва.

– Надали – фъфли Иви. – Това е част от играта.

Пред очите ми е Дъсти, с буйна къдрава коса и вратарска маска, килната небрежно над челото: „Хайде, малчо, покажи какво можеш!“

– Не разбираш играта – продължава Иви.

– Ти не знаеш повече от мен, мамасита – заявявам аз и подръпвам марлята върху изплезения ѝ език.

Спираме пред дома ѝ. Коли няма, къщата е тъмна. Такива моменти не бива да бъдат пропускани, никога.

– Искаш ли да отидем до „Пери“? – пита Иви и дръпва марлята. Виждам хиксчетата на конеца. Едно, две, три, четири. По едно за всеки остър зъб.

Бяла от край до край като ванилов крем, с навес на райета в ментоловозелено, сладкарница „Пери“ е мястото, което съучениците ни посещават редовно. Когато влезем в гимназията през есента, ще ходим в ресторант „Рам Хорн“. Там ходи брат ми Тед – всичко е по-скъпо от пет долара, няма високи столчета, на които можеш да се въртиш, а светлината е приглушена като за възрастни.

Ям „Орео“ сънди и облизвам полепналите бисквитки от зъбите си. Иви се е съсредоточила върху любимия си фъстъчен сънди – за него ти дават дълга лъжица, та да можеш да обереш фъстъченото масло, полепнало по тясното дъно. Тя пъха лъжицата навътре в устата си, за да избегне шевовете.

Няколко момчета, наши съученици, подпират барплота, бутат и обръщат поставките със сламки, блъскат се и преливат от енергия. Смахът им, магарешко цвилене, оглася сладкарницата.

Джед ни забелязва и започва да ни измеря с хартиени топчета от обвивките на сламките. Нямам търпение да си тръгнем по-бързо. Ала Иви, с бретон над очите, поклаща глава. Отмятам бретона и виждам как синината на лицето ѝ започва да става по-тъмна. Въртя се на стола, а виниловата седалка гъделичка краката ми. Джед е рус, къдрокос, с гърбичка на носа. Преди време беше дръпнал шортите на Иви в часа по физическо. Тя ми каза, че пръстите му докоснали кожата ѝ.

Не реагираме и Джед не може да се стърпи, тръгва с провлачени стъпки към нас, а аз се опитвам да уловя погледа на Иви. Бретонът покрива очите ѝ, а тя гребе

пухкавата сметана. Забелязвам, че поруменява, което значи, че е видяла Джед.

Завитият връх на езика ѝ се подава от ъгълчето на устата.

– Здравейте – казва Джед с ръце в джобовете и накланя глава.

– Здравсти – отговарям аз и сритвам лекичко Иви.

Джед мълчи, после протяга възлести пръсти, топва ги в съндито на Иви и загребва от лепкавия сладолед. Усмивва се хитро, пъхва карамелени пръсти в устата си и примлясква.

Тя го гледа, гледам го и аз и усещам как се впрягам, но се опитвам да се успокоя, тъй като не е моя работа, това засяга Иви, а не съм сигурна какво се таи в тъмните ѝ очи.

Тя не реагира, поглежда ме и пита искам ли да тръгваме. Отговарям, че да. Иви е спокойна, уравновесена, взема нещата си и двете се понасяме към вратата.

Джед естествено ни следва и подхвърля момчешки закачки: „Ей, момичета, не обичаме да черпим, а? Защо не оближете пръстите ми?“

Другите момчета ни гледат. Иви върви с раницата на гърба, но на мен ми писва. До нас е старият мочурлив фонтан, от който дечурлигата вадят слюзести монети. Оставям чантата си на земята, загребвам от калта и я хвърлям по Джед. Момчетата се смеят с цяло гърло, а Джед, целият във вода и тиня, пощурява.

Той и без това сам си го търсеше, всичките това искат.

Джед ме сграбчва за кръста и имам чувството, че ще ми счупи ребрата, а мократа му коса докосва приятно врата ми и ме гъделичка. Децата се смеят и врещат. След миг успявам да се откопча, залитам и оправям смъкнатата презрамка на сутиена си.

Преди да се обърна към Иви, Джед я сграбчва и я

влачи до фонтана. Боричкат се под кафявия чучур, Иви рита, удря силно изхвъркналите му ребра с лакти и се измъква от луничавите му ръце.

Залита назад с просмукана от калната вода жълта фланелка.

Гледката преобръща играта. Джед не може да отлепи очи.

Иви не прикрива очертаните си малки гърди. Искам аз да ги прикроя, тези наболи зърна. Усещам как пламвам и навеждам глава. Иде ми да скръстя ръце пред своите гърди. Засмивам се малко истерично.

Иви слага ръце на кръста си и гневно гледа Джед с присвити очи. Прилепналата фланелка се опъва още повече.

Смея се с ръка на лицето.

– Момчетата си падат по нея – заяви Иви.

Сгушени в леглото ѝ късно една нощ, одумвахме Дъсти. Обичаме да говорим за нея, да правим догадки, докато съвсем се оплетем. Какво ще стане, ако Беки Хоуд реши да ѝ отнеме капитанството на отбора? Дали е истина онова за господин Дъглас, учителя по физика с издаденото чене? Дали наистина е казал, че няма подобър пример за сублимната поезия на хидравликата от пристъпващата по коридора Дъсти?

– Боби Торнхил седи в колата си на улицата – каза Иви. – Мисли, че никой не го вижда. Струва ми се ненормално.

– Май да.

Боби Торнхил е първенецът по бягане, с развят черен бретон и пъстри очи, които върти насам-натам, докато скорострелните му крака удрят по пистата.

– И какво прави в колата? – попитах предпазливо аз. – Върши ли нещо?